

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 127.394 van 23 januari 2004
in de zaak A. 140.426/X11.540.**

In zake : Bruno KIMPE,
wonende te 8200 BRUGGE,
Wittemolenstraat 40

tegen :

1. de stad BRUGGE,
2. het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te 8400 OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 106.

tussenkomende partij :

de n.v. BAKKERIJ PAVERKO,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DEKETELAERE,
kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
Meir 24.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Bruno KIMPE op 14 augustus 2003 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 juni 2003 van het college van burgemeester en schepenen waarbij aan de n.v. BAKKERIJ PAVERKO de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor "het reorganiseren en uitbreiden van de laadruimten en laadkaden van de gebouwen" op een perceel gelegen te Brugge, Wittemolenstraat 25, kadastraal bekend Sectie A, nrs. 426R3, 426S3 en 426T3;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien het verslag over het beroep tot nietigverklaring opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL, op grond van artikel 94 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL op grond van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State;

Gelet op de beschikkingen van 20 oktober 2003, houdende bevel tot neerlegging van het verslag over het beroep tot nietigverklaring en waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 november 2003;

Gelet op de kennisgeving van de verslagen aan partijen;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, van Advocaat N. DE CLERCQ die, loco Advocaat R. MICHOLT verschijnt voor de eerste verwerende partij, van Advocaat P. LOUAGE die, loco Advocaat B. BRONDERS verschijnt voor de tweede verwerende partij, en van Advocaat M. DEKETELAERE, die verschijnt voor de tussenkommende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de n.v. BAKKERIJ PAVERKO met verzoekschriften van 5 september 2003 en 6 november 2003 heeft gevraagd om in het geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat verzoeker bij brief van 13 november 2003 de "schriftelijke weerslag ter voorbereiding van (zijn) pleidooien" aan de Raad van State heeft gestuurd, dat wil zeggen nadat de debatten werden gesloten en de zaak in beraad werd genomen; dat de Raad van State om die reden alleen al niet vermag acht te slaan op deze brief;

Overwegende dat met de bestreden beslissing aan de n.v. BAKKERIJ PAVERKO de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor "het

reorganiseren en uitbreiden van de laadruimten en laadkaden van de gebouwen" op een perceel gelegen te Brugge, Wittemolenstraat 25, kadastraal bekend Sectie A, nrs. 426R3, 426S3 en 426T3; dat uit de aanvraag en de goedgekeurde plannen blijkt dat het essentieel gaat om het uitbreiden van de laadruimten en van de laadkaden van 4 tot 9 laadkaden ter hoogte van de hoek van de Wittemolenstraat en de Koning Albertlaan, de renovatie van de gevel langs de Koning Albertlaan en de gedeeltelijke renovatie van de gevel langs de Wittemolenstraat, en de aanleg van een twintigtal parkeerplaatsen; dat voornoemd perceel volgens het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan Brugge-Oostkust is gelegen in woongebied; dat niet wordt betwist dat de tussenkomen partij een industriële bakkerij uitbaat die door haar omvang zonevreemd is; dat de bestreden beslissing stelt dat het bestaande gebouw "bijgevolg onder artikel 145bis van het decreet op de ruimtelijke ordening dd. 18.05.1999 valt";

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel onder meer de schending aanvoert van 145bis, §1, eerste lid, 4°, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening; dat dit onderdeel in het middel als volgt wordt geadstrueerd :

"13. Het CBS steunt zich op 'artikel 145 bis' van het DRO om de vergunning af te leveren.

Uit de voorbereiding van de beslissing en het advies dat de gemachtigd ambtenaar formuleerde in het kader van de aanvraag van het stedenbouwkundig attest nr. 2, kan men afleiden dat de vergunning gesteund is op artikel 145 bis § 1, 4° (oud 43§2, 4° coördinatiedecreet van 22 oktober 1996).

- In de nota voor het college van burgemeester en schepenen van 10 september 2002 wordt verwezen naar artikel 145 bis § 1,4° DRO.

(...)

14. Ten onrechte heeft men zich beroepen op de grond van artikel 145 bis § 1,4° (oud artikel 43§2,4 coördinatiedecreet).

15. Uw Raad heeft in het verleden opgemerkt dat de voorgenomen of gewenste werken van artikel 43§2,4° / 145 bis DRO) daadwerkelijk het gevolg moeten zijn van een verplichting en het niet volstaat dat deze werken nuttig kunnen zijn of ertoe zullen bijdragen dat de hinder voor mens en milieu via deze weg zullen gereduceerd worden.

Welnu, noch op het ogenblik van het afleveren van het stedenbouwkundig attest nummer 2 noch op het tijdstip van de stedenbouwkundige vergunning zelf, was er een algemene, sectoriële of bijzonder voorwaarde die PAVERKO verplichtte tot de heraanleg en uitbreiding van de laadkaden.

De Afdeling Milieuvergunningen is weliswaar van oordeel dat de wijzigingen aan de laadkaden nuttig zijn om de geluidshinder te bekampen doch deze opinie werd meegedeeld in het kader van een niet bindend advies bij de huidige stedenbouwkundige vergunning. Het advies vond zijn neerslag niet in (wijziging van) de milieuvergunning en geldt dan ook geenszins als een verplichting.

(...)

17. Ook onder de uitzondering wegens uitbreiding om gezondheidsredenen kan de vergunning niet worden gecatalogeerd.

Vooreerst zal men ook hier tevergeefs zoeken naar een verplichting die in enig document zou zijn opgenomen.

Bovendien is in dit dossier de administratie Gezondheid van het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur nooit tussengekomen, terwijl vaststaat dat de voorwaarde van haar moet uitgaan.

18. De werken die PAVERKO plant rond de laad- en loskades schieten het doel van de uitzonderingsgrond van artikel 145 bis, 4° voorbij.

Immers wordt het aantal laad- en loskades verhoogd van 4 naar maar liefst 9.

Als enkel een milieutechnische aanpassing werd beoogd, konden even goed de bestaande laadkaden (gelijk in aantal namelijk 4) worden heringericht. Men kan op geen zinnige wijze verantwoorden dat een uitbreiding van het aantal laadkaden de hinder ten aanzien van de buurtbewoners zou kunnen verminderen. Dergelijke ingreep wijst er enkel op dat productiecapaciteit zal worden opgedreven en er nog meer trafiek mag worden verwacht. In eenzelfde tijdspanne zullen tweemaal zoveel afgewerkte producten kunnen worden ingeladen. Dit betekent dan ook tweemaal zoveel vrachtwagens die aan- en afrijden. Dit laatste brengt de meeste geluidshinder met zich mee voor de inwoners van de Wittemolenstraat. Een uitbreiding van het aantal laadkaden van 4 naar 9 kan dan ook absoluut niet worden beschouwd als een milieutechnische aanpassing maar enkel als een loutere uitbreiding.

Het motief van verbetering van de geluidshinder is dan ook enkel een voorwendsel om in wezen een uitbreiding van de activiteiten door te voeren.

Dit is niet mogelijk onder het stelsel van artikel 145 bis §1, lid 1, 4°. Wanneer als voorwaarde wordt gesteld dat de uitbreiding het noodzakelijk gevolg moet zijn van één van de in artikel 145 bis § 1, lid 1, 4° opgesomde voorwaarden en maatregelen, is het logisch dat ook de uitvoering van die uitbreiding zich moet beperken tot het volume dat noodzakelijk is om aan de na te leven voorwaarden en maatregelen te voldoen. Hierover anders oordelen zou immer impliceren dat tegelijk met de vergunde uitbreiding bijkomende bedrijfsruimtes zouden worden gecreëerd, die voor andere dan de in artikel 145 bis § 1, lid 1, 4° bedoelde doeleinden zouden kunnen worden aangewend.

(...)"

Overwegende dat de tussenkommende partij hierop antwoordt wat volgt :

"De aanvraag van verzoekster tot tussenkomst is wel degelijk het noodzakelijk gevolg van een krachtens het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 voorgeschreven verplichting/voorwaarde, strekkende tot het bevorderen van de kwaliteit van het leefmilieu.

Het volstaat te verwijzen naar de algemene milieuvoorwaarden opgenomen in art. 4.1.2.1. Vlarem II (verplichting tot toepassen BBT) en artikel 4.1.3.2. Vlarem II (verplichting van de exploitant om als normaal zorgvuldig persoon alle nodige maatregelen te nemen om de buurt niet te hinderen door geur, rook, stof, geluid, trillingen, enz.).

Verder mag ook verwezen worden naar de algemene zorgvuldigheidsverplichting opgenomen in artikel 22, tweede lid van het Milieuvergunningsdecreet.

Verzoekende partij is dan ook slecht geplaatst om enerzijds te beweren dat de exploitatie van verzoekster tot tussenkomst aanzienlijke milieuhinder veroorzaakt, en anderzijds het verwijt te formuleren dat verzoekster tot tussenkomst door het realiseren van bouwtechnische aanpassingen alle nodige maatregelen treft - conform haar wettelijke verplichtingen terzake - om aan deze kritiek inzake milieuhinder (in het bijzonder geluidshinder) tegemoet te komen.";

Overwegende dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt en overigens door de partijen niet wordt betwist dat de bestreden vergunning werd verleend op grond van artikel 145bis, §1, eerste lid, 4° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening; dat deze bepaling luidt als volgt :

"§ 1. Voorzover voldaan is aan de voorwaarden in deze paragraaf, vormen de geldende bestemmingsvoorschriften van de gewestplannen en de algemene plannen van aanleg op zichzelf geen weigeringsgrond bij de beoordeling, door de vergunningverlenende overheid, van aanvragen tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning met betrekking tot bestaande gebouwen. Deze uitzonderingsbepaling geldt slechts indien de aanvraag betrekking heeft op :

(...)

4° het uitbreiden van een bestaand gebouw, niet zijnde woningbouw, met een gebouw of een vaste inrichting, op voorwaarde dat de uitbreiding het noodzakelijk gevolg is van overeenkomstig het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning voorgeschreven algemene, sectoriële of bijzondere voorwaarden, strekkende tot het bevorderen van de kwaliteit van het leefmilieu, of het noodzakelijk gevolg van een voorwaarde die betrekking heeft op de gezondheid van de mens opgelegd na advies van de bevoegde administratie naar aanleiding van een vergunning verleend in het kader van dat decreet, of het noodzakelijk gevolg van maatregelen voorgeschreven door de sociale inspecteurs die bevoegd zijn in het kader van de wet van 16 november 1972 betreffende de arbeidsinspectie, of het noodzakelijk gevolg van maatregelen voorgeschreven in het kader van de wet van 2 april 1971 betreffende de bestrijding van voor planten en plantaardige producten schadelijke organismen, in het kader van de wet van 24 maart 1987 betreffende de dierengezondheid, of in het kader van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren";

Overwegende dat, daargelaten de vraag of de door de bestreden beslissing vergunde uitbreiding wel "het noodzakelijke gevolg is van overeenkomstig het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning voorgeschreven algemene, sectoriële of bijzondere voorwaarden, strekkende tot het bevorderen van de kwaliteit van het leefmilieu, of het noodzakelijk gevolg van een voorwaarde die betrekking heeft op de gezondheid van de mens opgelegd na advies van de bevoegde administratie naar aanleiding van een vergunning verleend in het kader van dat decreet" uit geen enkel gegeven van de zaak blijkt dat de vergunde uitbreiding beantwoordt aan de in artikel 145bis, § 1, eerste lid, 4° van het decreet van 18 mei 1999 voorziene uitzonderingsbepalingen; dat de beweringen van de tussenkomenende partij geen steun vinden in het administratief dossier daargelaten de vraag of de doelstelling van de aangehaalde algemene milieuvoorwaarden wel strekken tot de 'bevordering van de kwaliteit van het leefmilieu' in de zin van de genoemde bepaling; dat het middel in die mate kennelijk gegrond is;

Overwegende dat de vernietiging van de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de door Bruno KIMPE ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geen voorwerp meer heeft,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. BAKKERIJ PAVERKO in het geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Vernietigd wordt de beslissing van 6 juni 2003 van het college van burgemeester en schepenen waarbij aan de n.v. BAKKERIJ PAVERKO de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor "het reorganiseren en uitbreiden van de laadruimten en laadkaden van de gebouwen" op een perceel gelegen te Brugge, Wittemolenstraat 25, kadastraal bekend Sectie A, nrs. 426R3, 426S3 en 426T3.

Artikel 3.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 4.

De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij;

Het door de tussenkomende partij op het verzoekschrift tot tussenkomst in de nietigverklaring teveel betaalde recht van 125 euro wordt haar terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig januari 2004, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,
W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.